

Křišťálové království

PŘÍBĚH ZE SVĚTA TRYLLŮ
KRONIKY KANINU

AMANDA HOCKINGOVÁ

COOL
BOO

Křišťálové království

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Amanda Hockingová

Křišťálové království – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

COU
BOO

AMANDA HOCKINGOVÁ

Křišťálové království

PŘÍBĚH ZE SVĚTA TRYLLŮ

KRONIKY KANINU

COU
BOO

Přeložila Jana Jašová

Copyright © 2015 by Amanda Hocking

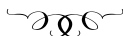
Translation © Jana Jašová, 2017

Cover design © 2015 Lisa Pompilio

ISBN tištěné verze 978-80-7544-395-3

ISBN e-knihy 978-80-7544-451-6 (1. zveřejnění, 2017)

*Veleváženému Eriku J. Goldmanovi – táhle knížka
je možná poslední kapitolou jednoho z našich nejlepších
dobrodružství, ale vím, že ještě zbývá spousta alotrií,
která si můžeme užít.*

Přátelé a nepřátelé

„Tak co, bílý králíčku?“ zeptal se Konstantin Black. „Přátelé?“

Seděl na stoličce vedle mě a neuhnul pohledem ani o píď. Jeho husté obočí se s nadějí zvedalo nad stříbrnými očima, a když se ke mně naklonil, do obličeje mu spadly uhlově černé vlnité vlasy.

Dokázala jsem na něj jen zírat. Byla jsem moc ohromená, než abych mohla přemýšlet nebo se pohnout. Ani jsem nevěděla, jestli tu je doopravdy, nebo ne. Větší smysl dávalo, že jsem v téhle náhodně vybrané restauraci v Missouri usnula a teď prožívám noční můru vyvolanou stresem nebo možná lysu.

Konstantin tady přece nemůže být se mnou. Ne po tom, kdy jsem strávila pět dní na útěku z Doldastamu poté, co se mě pokusili uvěznit za zradu a obviňovali mě z vraždy skojarského prince Kenneta Biâelse a mého přítele Kaspera Abbotta.

Za těch pět dní jsem dělala všechno možné, abych byla nenápadná – platila jsem jen hotově, používala mobil s předplacenou kartou. Nebo vlastně nepoužívala, protože jsem prozatím nesebrala odvalu na to, abych zavolala domů. Neustále

jsem byla v pohybu, bydlela v laciných motelech v zastrčených městečkách.

Ne, nikdo mě nemohl najít. Ani Konstantin Black ne.

„Bryn?“ ozval se, když jsem minutu nedělala nic jiného, než na něj zírala.

A pak, protože jsem se musela přesvědčit, že je skutečný, jsem natáhla ruku a dotkla se ho. Přitiskla jsem mu rukáv černé kožené bundy k bicepsu a on se zmateně zadíval na mou dlaň. Napůl jsem čekala, že se kůže prohne a Konstantin v oblaku kouře zmizí, ale místo toho jsem pod látkou ucítila pevné tělo.

„Je ti dobře?“ Zadíval se na mě se zdánlivě upřímnou starostlivostí, ale já si nebyla jistá, jestli mu můžu věřit. „Vypadáš vážně hrozně.“

„Takhle si chceš získat moje přátelství? Že mi budeš vykládat, jak děsně vypadám?“ zeptala jsem se suše.

Ne že by neměl pravdu. Moc jsem nespala ani nejedla a byla jsem ještě bledší než normálně. Moje pokusy obarvit si vlasy, abych zamaskovala svou totožnost, dopadly žalostně – vlasy získaly podivně šedivý odstín, protože trollům chemické barvy prostě nechytají. Opuchlina pod levým okem už mi konečně zmizela, ale modřina změnila barvu na hnílobně žlutou, která nešla make-upem úplně zamaskovat.

„Chci si ho získat krutou upřímností,“ odpověděl se sarkastickým pousmáním. „Dávám ti najevo, že ode mě uslyšíš jen pravdu a nic než pravdu.“

Ušklíbla jsem se. „Tak tomu sakra neuvěřím, ani kdyby ses přetrhnul.“

„No tak, Bryn. Zkus to se mnou.“ Položil si předloktí na pult, skoro jako by mě prosil.

„Co tady vůbec děláš? Co ode mě chceš?“ zaútočila jsem.

„Už jsem ti to pověděl. Tvoje přátelství.“

Protočila jsem panenky. „Kecy. S tebou jsou to vždycky jen samý kecy.“

„Jak to můžeš říct?“ odsekl nevěřičně Konstantin. „Vždycky jsem k tobě byl naprosto upřímný.“

„Ovšem, jak jinak. Byl jsi naprosto upřímný, když ses pokusil zabít mého tátu nebo unést Linneu.“

Sevřel rty do úzké linky. „Za tvého otce už jsem se ti omluvil.“ Zamračila jsem se na něj. „Ne že by to něco, co řeknu, mohlo napravit, ale ty víš, jak moc toho lituju.“

„Jak to mám vědět?“ Zavrtěla jsem hlavou. „Vždyť tě vůbec neznám.“

„Proč jsi pořád tak bojovná?“ zeptal se Konstantin hlasitěji. „Jen se ti snažím pomoci.“

„Jsi zrádce, co pracoval s někým, kdo mě málem zabil!“ zaječela jsem na něj. Bylo mi jedno, že jsme v té malé liduprázdňé jídelně najednou středem pozornosti.

„Totéž platí i pro tebe!“ zařval Konstantin.

Přišla k nám servírka, a přerušila tak naši vášnivou výměnu názorů. Postavila přede mě ledový čaj, který jsem si objednala. Pak si založila ruku v bok a oba nás podezíravě pozorovala. Předtím mě navzdory své únavě sledovala s celkem laskavou starostlivostí, jenže s těmi mými mizernými pokusy o obarvení vlasů a teď s hádkou s Konstantinem jí muselo být jasné, že před něčím utíkáme.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se a přelétla očima od Konstantina ke mně.

„Ano, jistě,“ odpověděl stroze Konstantin, aniž by se na ni podíval.

„Tak byste se mohli krapet krotit, ať nerušíte vostatní hosty, jo?“ pronesla ta žena s trochu protáhlym jižanským přízvukem, obrátila se a odešla.

Konstantin počkal, až bude na druhé straně jídelny, než pronesl: „Linneu jsem se snažil zachránit.“ Naštvaně napřímil záda. „Vlastně jsem ji zachránil. Bez mého varování by nejspíš byla mrtvá.“

Z toho, co mi Linnea svěřila, jsem soudila, že v tomhle Black mluví pravdu. Když jsem se s ním nemohla hádat, otočila jsem se na stoličce k pultu a začala se věnovat svému ledovému čaji.

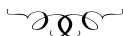
Konstantin si povzdychl, naklonil se ke mně a hlasem jen o něco silnějším než šepot pronesl: „Vím, jak ti je. Před čtyřmi lety jsem na tom byl úplně stejně. Vím, jak je to děsivé a jak osaměle si připadáš, když se proti tobě obrátí celý království.“

Napila jsem se čaje a mlčela, takže mohl pokračovat. „Ty a já jsme byli na čas na opačných stranách, a já se několikrát špatně rozhodl. Ale teď se to snažím napravit a... já jsem sám, ty jsi sama. Třeba bychom mohli být sami spolu?“

Odtáhl se. „Ale vynucovat si to nebudu. Pokud si tím chceš projít sólo, tak prosím. Klidně si bloumej světem sama, já ti v tom bránit nebudu.“ Sáhl do kapsy a hodil na pult pár dolarů. „To pití je na mě.“

Slyšela jsem zavržení stoličky, když se postavil, ale nepodívala jsem se na něj. Neohlédla jsem se dřív, než jsem zaslechla zacinkání zvonku nade dveřmi, jimiž Konstantin vycházel do svěžího jarního dne. Za pár vteřin zmizí a já se s ním nebudu mít jak spojit, už se nikdy nedozvím, co potřebuju.

Sice jsem si nebyla zrovna jistá, že mezi námi může vzniknout něco jako přátelství ani že to není nějaký trik, ale věděla jsem, co musím udělat. V duchu jsem zanařovala, sklouzla ze stoličky a vyběhla za ním.

Stopování

„Kam jedeme?“ zeptala jsem se. Možná by bylo lepší se zeptat dřív, než jsem nasedla ke Konstantinovi do jeho černého mustanga, ale nechtěla jsem, aby odjel beze mě. A záleželo vůbec na tom, kam jedeme? Neměla jsem kam jít. Žádné místo, kterému bych mohla říkat domov.

„Nevím.“ Podíval se do zpětného zrcátka, v němž za námi mizela jídelna, zatímco se naše auto vzdalovalo ulicí. „Napadá tě něco?“

Zavrtěla jsem hlavou a podívala se na něj. „Ale měli bychom si najít místo, kde si můžeme pořádně popovídat.“

„Co motel?“ navrhnul, a když jsem se zamračila, rozesmál se. „Kdybych tě chtěl zabít, už bych to udělal, a kdybych chtěl jen holku do postele, věř mi, že jsou jednodušší způsoby, jak ji získat.“

„Tak co kdybys to vyklopil hned? Myslím, že tenhle rozhovor měl už proběhnout dávno.“

Zamrkal. „To znělo tak výhrůžně...“

Zadívala jsem se z okna na svěží zeleň po stranách silnice. Jako stopařka jsem hodně cestovala a vždycky mě nadchlo,

když jsem se mohla zbavit kousavého chladu Doldastamu a vyměnit ho za teplejší podnebí jinde. Domov mi tu připadal tak vzdálený a kolem nás byl úplně jiný svět.

„Jak jsi mě našel?“ zeptala jsem se s pohledem dál upřeným na vzrostlé topoly, které lemovaly silnici.

„To vlastně bylo dost jednoduchý,“ prohlásil a já se na něj otočila. Sáhł do kapsy a vylovil z ní pramínek zlatých vlasů svázaný stužkou.

Váhavě jsem si ho od něj vzala. Vlasy měly světle zlatavý odstín blond a byly lehce vlnité – přesně jako ty moje předtím, než jsem je zničila nepovedeným obarvením. Byly to moje vlasy.

A všechny kousky skládačky najednou zapadly do sebe. Jak mě Konstantin dokázal najít bez ohledu na to, jestli jsem v hotelovém pokoji v Calgary nebo venku u Storvattenu, kde jsem ho chytila. Dokonce i tam, kde mě naposledy navštívil v lyse.

Konstantin býval kaninským stopařem, pocházel ze starého rodu stopařů a díky genům všech předků měl k té práci skutečný talent. Stejně jako řada stopařů dokázal proniknout do mysli podvrženců, pokud od nich něco měl. A pramen vlasů většinou fungoval bezchybně.

Ten takového podvržence proměnil v zářící maják. Konstantin jim nemohl číst myšlenky, ale vycítil silné emoce doprovázející případné potíže. A poslední události v Doldastamu, stejně jako můj všeobecný strach v nedávné době, mě nejspíš ozářily jako vysoce výkonný světlomet.

Konstantin mě vystopoval.

„Odkud to máš?“ zeptala jsem se a vzala pramínek vlasů mezi prsty.

Podvrženci se jako všichni trollové rodí s hustou čupřinou, z níž si rodiče ustříhnou pramínek, než ho předají hostitelské rodině. Tak stopař může jejich dítě později najít.

Jenže já nikdy nebyla podvrženec a tohle nebyly vlásky novorozeněte. Spíš vypadaly jako z poslední doby.

„A proč je vůbec máš?“ otočila jsem se k němu. „Proč jsi mě stopoval?“

Otevřel pusu. Pak ji zase zavřel a zhluboka vydechl nosem. „Na tohle ti radši odpovím, až budeme v motelu.“

„Cože? Proč?“ Nazdvihla jsem se na sedadle a strčila si skrčené nohy pod sebe, abych na Konstantina líp viděla a mohla se líp bránit, jestli to bude potřeba. „Proč to pořád oddaluješ, místo abys mi to rovnou vyklopil?“

„Uklidni se.“ Natáhl ke mně ruku dlaní nahoru. „Už teď jsi rozčilená, a až ti to začnu vykládat, rozčílíš se ještě víc. A já už mám po krk praní se v autě, takže si myslím, že bude lepší počkat na místo, který se nebude pohybovat rychlostí sto kilometrů v hodině.“

Jeho vysvětlení znělo dost rozumně, takže jsem se trochu uvolnila a posadila se zase normálně.

„Na to, že jsi na útěku, je tohle dost nápadný a drahý auto,“ poznamenala jsem, protože to mi připadalo jako bezpečný námět konverzace.

„Nápadný možná, ale drahý nebylo,“ ujistil mě. „Vlastně jsem ho tak trochu šlohnul.“

„Jo, ty se vážně umíš pohybovat diskrétně,“ zamumlala jsem.

„Hele, schovával jsem se čtyři roky. Takže o tom zase něco vím,“ namítl. „A použil jsem přesvědčování, takže majitel asi na policii nepoběží.“

Přesvědčování je psychokinetická schopnost trollů, kterou dokážou přimět jiné, aby jednali podle jejich vůle. Manipulují při tom s myslí oběti. Pokud jsem věděla, Konstantinova schopnost nebyla dost silná, aby ovlivnila jiné trolly, ale lidé jsou k tomuhle mnohem přístupnější. Takže se nejspíš nemusel zase moc snažit, aby bývalého majitele mustanga přesvědčil, že se má se svým silným fárem rozloučit.

„A před kým přesně utíkáš ty?“ zeptala jsem se. „Teda kromě Kaninu.“

Zaváhal a sevřel volant křečovitěji. „Před Viktorem Dáligem a jeho lidmi.“

„Já myslela, že jsi byl Viktorova pravá ruka nebo tak něco. Co že jste se tak nepohodli?“

„Už jsem ti to říkal ve Stovvattenu ve vězení. Nechci mít na rukou další krev. Proto jsem varoval Linneu. Chtěl jsem to napravit.“ Poposedl si. „A asi si umíš představit, že to se Viktorovi zrovna moc nezamlouvalo. Měl jsem to u něj rozlité už od chvíle, kdy jsem se ho pokusil přesvědčit, aby tě nezabíjel.“

„Jo, mimochodem, za to ti děkuju,“ pronesla jsem mírně.

„Nemělo se ti nic stát.“ Podíval se na mě a v očích se mu na okamžik objevil utrápený výraz. „Neměla jsi být tam dole.“

Když jsme ve Stovvattenu hledali zmizelou Linneu, propířila jsem se do vězení, kde drželi Konstantina, abych zjistila, co všechno ví. Zoufale jsem chtěla mladou královnu najít. Jenže místo toho jsem vyrušila Viktora Dáliga z pokusu o Konstantinovo osvobození.

Aby mi Viktor zabránil jim to překazit nebo někoho zavolat, opakovaně mi udeřil hlavou o zeď. Vyžádalo si to šest stehů, ale teď už jsem to měla skoro zahojené. Nejhorším důsledkem zranění bylo, že se mi občas rozmazávalo vidění na levém oku. Zvlášť když jsem se uhodila do hlavy nebo mě do ní někdo praštil.

„A proč se tě Viktor zbavil?“ zeptala jsem se, abych změnila téma.

Zavrtěl hlavou. „To nebyl Viktor... a nezbavil se mě. Když mu někdo přestane být užitečný, zbaví se ho tak, že ho zabije.“ Loupl po mně dlouhým pohledem. „Pamatuješ, jak to dopadlo s Bentem Stumem, ne?“

„Takže tys utekl?“ ověřila jsem si.

„Jo, nakonec jsem toho měl dost.“ Zhluboka vydechl. „Viktorovi nezáleží na ničem jiném než na pomstě. Zahyne spousta

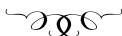
nevinných. Už se na tom nedokážu dál podílet a nevím, jak to zastavit.“

Ztěžka jsem polkla a sesula se na sedadle níž. Konstantin mi neřekl nic, co bych už nevěděla, ale slyšet to nahlas tomu nějak dodalo ještě více na závažnosti.

Ani v Doldastamu bych nevěděla, co přesně mám udělat, ale aspoň bych mohla bojovat po boku svých přátel – Ridleyho, Tildy, Ember –, abych bránila město plné lidí, na kterých mi záleží.

Teď jsem uvízla tak daleko od nich. Doldastamu hrozilo to nejhorší, co ho zatím potkalo, a já byla tak bezmocná. Nemohla jsem pro ně udělat nic.

KAPITOLA TŘETÍ

Ember

13. května 2014

Bryn,

nevím ani, proč tohle píšu. Nevím, jak to dostaneš a jestli vůbec, a pokud to dostaneš, nevím, jestli Ti na tom vůbec ještě záleží. Kruci, možná je velezrada i s Tebou komunikovat. Jenže já si nemůžu pomoci. Prostě mi připadá divné, že si s Tebou nemůžu o všem popovídat. Zvláště s tím vším, co se děje.

Zrovna mi došlo, že ani nevím, jestli Tě ještě někdy uvidím. Chci věřit, že ano, jenže celý svět vypadá, jako by byl vzbůru nohama.

Včera byl Kasperův pohřeb. Pořád jsem čekala, že se otočím a budeš tam, že přijdeš pozdě, ale přece. Jenže to se nestalo.

S pohřbem nevím, kde začít. Tilda se tak hrozně snaží držet. Nechápu, jak to může tak zvládat. Být s ní mě skoro děsí. Je jako socha. Skoro ani nebrečela. A mluví jen o praktických věcech, které je potřeba udělat.

Teprve včera se zhroutila. Bylo to poprvé, co viděla mrtvého Kaspera. Ležel tam upravený a umytý v uniformě Högdragenu, nehybný v rakvi. Sotva ho Tilda zahlédla, prohlásila: „Kdyby viděl ty vlasy, pořádně by zuřil. Nejsou učesané správně.“

A pak se neovladatelně rozvzlykala. Doslova se zhroutila, takže jsme ji s její sestrou musely prakticky odnést na místo. Vidět Tildu takhle...

Nejdrásavější byl asi pohled na Kasperovu malou sestřičku Naimu. Pořád jen plakala a plakala, a její maminka se ji snažila utěšit. Ale všechno bylo tak surreální a šílené. Nikde žádná útěcha.

Král a královna přišli přednést oslavnou pohřební řeč, a to bylo taky divné. Král vypadal, že není ve své kůži. Pořád se potil a tváře měl rudé, jakoby ošklivě ošlehané od větru. Královna se věšela na Tildu, málem odstrčila Tildinu mámu z cesty, aby ji mohla objímat a konejšit sama. Když král vystoupil s projevem, řekl o Kasperovi pár slov – a všechno to byla pravda, jak byl skvělý, že umřel při obraně království, a podobné obecné fráze.

Jenže to všechno vypadalo, jako by se to naučil z paměti, a hodně se zadržával. Hned potom přešel do obvyklé propagandistické válečné hantýrky. To bylo tak hrubé a netaktní. Mlel pořád dokola, jak nesmíme dovolit, aby tohle Viktor Dälig dělal našim lidem, a že nemůžeme nikomu věřit, protože Dälig si mohl každého koupit.

Pak zase vykládal, jak se nezastaví před ničím, jen aby tě dopadli. V tu chvíli se Tilda vztyčila a prohlásila, že podle ní tohle není správná doba a místo na podobné řeči.

Potom král konečně zmlknul, a skoro mě překvapilo, že se od Tildy nechal usadit. Co jsi pryč, chová se brozně agresivně. Připomnělo mi to tu knížku, kterou jsem jednou četla, když jsem stopovala podvržence a musela chodit na hodiny angličtiny. Myslím, že se jmenovala 1984. Kamkoli jdeš, král tě sleduje a nenechá tě na to zapomenout.

Ve městě dokonce visí plakáty, na kterých se píše něco podobného. Je na nich jeho černobílá portrétní fotografie a jeho oči tě sledují, když jdeš kolem, což je hodně zneklidňující. A nad tím stojí nápis: KRÁL SE DÍVÁ a pod portrétem je napsáno: ZRÁDCI KRÁLOVSTVÍ BUDOU POTRESTÁNI. Je to orazítkované symbolem Kaninu.

Členové Högdrgenu chodí po městě a vylepují tyhle plakáty, stejně

jako ty, na nichž je napsáno: HLEDÁ SE... (dostala ses na seznam nejhledanějších kaninských zločinců – úspěch, ne?).

Chtělo se mi je všechny strbat, ale teď asi není nejlepší chvíle na provokování krále. Stejně včera přišla tak příšerná bouřka, že jsou skoro všechny rozmočené a potrhané. Mamka ale říkala, že dneska viděla gardisty, jak je vyměňují.

Högdragen je všude. Zastavují tě bez příčiny a vyptávají se, kam jdeš a co tam chceš dělat. Gardisti dokonce občas namátkou odvedou někoho z ulice k výslechu.

Tvoje rodiče taky vyslychali, ale to asi nebylo jen tak. Tvého otce sesadili z funkce kancléře a matku vyhodili ze školy. To druhé nebylo na králův přímý rozkaz. Jenže lidi z města si začali stěžovat, že jí nebudou svěřovat svoje děti, když vidí, co vychovala z tebe.

Aspoň jsou tví rodiče na svobodě, což bohužel nemůžu říct o Ridleyem. Zavolali ho k výslechu den potom, co jsi odešla, a od té doby se nevrátil. Snažila jsem se vypátrat, co s ním je, ale nikdo nic neví.

Ale přece by nám řekli, kdyby ho popravili... nebo ne? Jeden sto-
pař říkal, že dřív byly popravy veřejné, na náměstí, aby měly odstrašující dopad. Takže kdyby chtěli Ridleyho oběsit, snad by to udělali takhle. Určitě je naživu.

„Zastupujícím“ Överstem se stal Östen Sundt, ale zatím mu nedali oficiální titul. Snad je to dobré znamení, že by se Ridley zase mohl vrátit na své místo. Ale popravdě řečeno, mně už teď jako dobré znamení nepřipadá vůbec nic.

Snažím se chovat nenápadně, trénuju a vykonávám rozkazy. Večer chodívám za Tildou, protože nechci, aby seděla doma sama. Taky se snažím vídat s Delilah. Sotva jsme spolu začaly chodit, ale obě jsme nervózní z toho, co by se stalo, kdyby nás přistihli. Aspoň ji pořád můžu vídat při výcviku.

Král a královna teď drží Doldastam pevně pod krkem. Jako by nás chtěli zničit dřív, než to stačí udělat Dálig. Mám pocit, že král si myslí, že když se nedalo věřit ani Tobě, nemůže věřit vůbec nikomu, a v tom má pravdu. Totiž až na to, že Tobě věřit mohl.

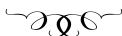
Vím, že jsi neudělala, co o tobě tvrdí, ale kéž bych věděla, co se stalo. Co jsi udělala? A proč?

Uvidím Tě ještě někdy?

Vím, že mi na tohle nemůžeš odpovědět, aspoň ne v dopise. Ale je mi líp, když si s Tebou můžu promluvit, i když mě neslyšíš. A snad, snad si to jednou budeš moct přecíst.

Tvoje přítelkyně (vždycky a všude)

Ember

Impuls

Nebylo to nejhorší místo, kde jsem kdy bydlela, ale chyběl k tomu jen maličký, maličkatý kousíček. Pokoj páchnul jako špinavé oblečení na tělocvik a cigarety dohromady, ale motel splňoval požadavky na něco malého a odlehlého.

Konstantin jezdil asi hodinu, než konečně uviděl tenhle ošuntělý motýlek u dálnice. Na parkovišti nestálo ani jedno auto, takže jsme tu zřejmě byli jediní hosté.

Hodila jsem svou cestovní brašnu na jednu z postelí a z přeho-
hozu se vznesl oblak prachu. Konstantin přešel k oknu a za-
táhl žaluzie, takže se místnost ponořila do tmy.

„Promiň,“ omluvil se a rozsvítil lampičku u postele.

„Je to špeluňka, ale kašlu na to, hlavně že jsme tady.“ Za-
ložila jsem si paže na prsou, ale pak si to rozmyslela a natáhla
k němu pravičku s pramínkem vlasů. „Takže mi o tom můžeš
povědět.“

„Tak zněla dohoda.“ Konstantin se ušklíbl a posadil se na
postel. „Abych to zkrátil, dala mi to královna.“

Moje srdce vynechalo jeden úder. „Myslíš Linnea?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Mina. Kaninská královna.“

Pokoj jako by se najednou zhoupl doprava. Celý svět jako by se rozostřil, zatímco já se snažila pochopit plný význam toho, co mi Konstantin právě sdělil.

„Proč?“ vyhrkla jsem zadýchaně. „Proč by mi žena, které jsem přísahala ochranu a věrnost, chtěla ublížit?“

„Nechtěla ti ublížit... nejdřív,“ opravil mě Konstantin. „Po tom incidentu, kdy jsi zmizela s Linusem Berlingem, než jsem tě stačil zastavit, tě Mina jen chtěla sledovat a odklidit z cesty.“

„Ale proč?“ naléhala jsem. „Co s tím měla Mina společného?“

„Proč? Protože chce to co všichni. Moc.“ Pokrčil rameny.

„Moc?“ ušklíbla jsem se. „Už má korunu nejmocnějšího království trollího světa. Co víc by ještě chtěla?“

„Minina moc je závislá na Evertovi. On má ve všem poslední slovo, a kdyby se s ním něco stalo, ona bude mít smůlu. Má ji pod palcem tak jako všechny ostatní, a to se jí strašně nelíbí. Chce vládnout sama.“

Začala jsem pochodovat po pokoji, abych vstřebala všechno, co mi Konstantin právě řekl. „A jak toho chce dosáhnout? Kdyby odklidila z cesty Everta, nahradil by ho další následník trůnu...“ Když jsem to vyslovila, najednou mi svítilo. „Proto jsi šel po Linusi Berlingovi.“

„Chtěli jsme odstranit tolik dalších následníků, aby kanceléři připadalo rozumnější nechat vládnout Minu,“ vysvětloval Konstantin. „Samozřejmě by to nebylo jisté, ale počítalo se s tím, že společnost bude vyděšená a nebude vůle přepřáhat koně uprostřed proudu. A Mina by se zatím snažila, aby ji všichni milovali a přáli si ji na trůně.“

„A to si myslí, že toho dosáhne, když se spráhne s Viktorrem Dáligem?“ zeptala jsem se.

Konstantin sklopil oči. „To není tak jednoduchý. Viktor slíbil sehnat muže, kteří by pomohli v případě ohrožení království. Mina potřebovala, aby tu byla hrozba války, takže ona by mohla předvést, jak tu krizi úžasně zvládá. Odklidila by Everta

z cesty, aby mohla ‚rozdrtit‘ nepřítele sama, a pak už by se jí nikdo nechtěl zbavit.“

Přimhouřila jsem oči. „Jak by ho odklidila?“

„To přesně nevím. Nebyl jsem seznámen se všemi podrobnostmi operace.“

„Jestli měla Mina v plánu zatáhnout království do války, co znamenala ta akce u Skojarů?“

„Abys najala armádu, musíš mít peníze na žoldáky, a ty Mina nemohla dost dobře získat v Kaninu. Nevím přesně, jak to začalo, ale při nějaké příležitosti, kde byli různí členové královských rodů, se dala do řeči s Kennetem Biâelsem a spolu se dohodli: on jí sežene tolik safírů, kolik bude moci, ona mu pomůže zbavit bratra trůnu.“

Povzdychla jsem si a posadila se na postel naproti Konstantinovi. „Tak už chápu, jak se do toho zapletl Kennet. Ale jak ty?“

„Byl jsem královnin osobní strážce. Rok jsem byl ve dne v noci pořád s ní.“ Zadíval se na skvrnu na koberci a ztěžka polkl. „Poprosila mě o pomoc a já nedokázal odmítnout. Tvého otce jsem se pokusil zabít kvůli Viktorovi, byla to jeho pomsta za to, že při volbě krále hlasoval pro Everta. Mina řekla, že to musím udělat, abychom posílili naše spojenectví s Dãligem.“

Seděl na kraji postele, rukama svíral pelest a při každé zmínce o Mině jako by je sevřel křečovitěji. Obočí měl stažená k sobě, bradu pod temným strništěm napjatou.

„To nestačí,“ pronesla jsem konečně a on se na mě ostře zadíval. Oči mu plály jako rozžhavená ocel.

„Cože?“

„Složils přísahu,“ připomněla jsem mu a začala recitovat její klíčovou část: *„Přísahám, že v časech války a ohrožení budu bránit naše království a bojovat s nepřáteli. V časech míru přísahám chránit za všech okolností krále. Je mou povinností zabýjet, když si to*

okolnosti vyžádají, ale nikdy vraždit. Život mohu vzít jen v zájmu ochrany království.“

Když jsem spustila, Konstantin se odvrátil a hlasitě zasténal. „No tak, Bryn. Už jsi toho snad viděla dost, aby ti došlo, že život není černobílý.“

„Můj otec byl nevinný!“ vybuchla jsem. „A ty ses ho pokusil zabít jen proto, že královně se nelíbí být vdaná, ale pořád chce být mocná a bohatá. Tak mi teda vysvětli, který odstíny šedi mi v tom unikly.“

„S tvým otcem mě to mrzí! Byla to chyba!“ vykřikl Konstantin. „Ale snažil jsem se chránit Minu.“ Prudce vydechl. „Byl jsem do ní zamilovaný.“

Na okamžik jsem strnula, ale pak jsem se rozhodla jeho vyznání lásky ke královně přejít mlčením – prozatím. „Chránit ji před čím?“

„Před Evertem.“ Teď vyskočil Konstantin a začal po malém motelovém pokoji pochodovat sem tam. „Byl k ní chladný a krutý. Když jsme byli sami, Mina často plakala a vykládala mi, jak je na ni král zlý. Tak začal náš... náš vztah. Chtěl jsem ji ukonejšit, chtěl jsem, aby byla šťastná... a nakonec z toho bylo mnohem víc.“

„Evert je možná chladný,“ souhlasila jsem. „Ale nikdy jsem neviděla, že by byl k Mině krutý. Spíš naopak, vždycky se k ní chová s úctou.“

Bylo to sotva týden, kdy jsem se ocitla v královském soukromém salonu s Evertem a Minou, kdy byli oba opilí vínem. Král se choval tak láskyplně a něžně, ptal se, čím si Minu zasloužil, a ona se na něj zamilovaně usmívala.

Nemluvč o tom, že Mina neustále veřejně mluvila o své lásce k Evertovi. Chápala jsem, že týrání nemusí být vždycky zřejmé na první pohled, že lidé udělají cokoli, aby to zamaskovali. Ale stejně mi připadalo, že Evertovo chování Konstantinovu popisu neodpovídá.

„Netvrdím, že tomu věřím teď,“ upřesnil Konstantin. „Říkám jen, že tenkrát jsem jí věřil. Připouštím, že jsem se nechal zaslepit láskou.“

„Tak proč jste spolu prostě neutekli? Proč ses kvůli ní dopustil zrady a vraždy?“ nechápala jsem.

„To jsem navrhoval, jenže kam jsme mohli utéct? Mina vyrostla v Iskyle – v díře uprostřed zamrzlé pustiny, kde ani nemají elektřinu. Tam se vrátit nechtěla. Nechtěla se vzdát života, který si vytvořila.“

A zabít Everta bylo vyloučené, protože to byl král. Mině se podařilo přesvědčit mě, že naše jediná šance, jak spolu být šťastní, je spojit se s Viktorem a zabít kvůli němu tvého otce.“

Zavrtěl hlavou, jako by žasnul nad svou zbedněností. „Ani nevím, jak se jí to povedlo. Můžu jen říct, že rozhovor v posteli s někým, koho nesmíš milovat, má zvláštní moc.“

Zamračila jsem se, abych si přestala představovat Konstantina v posteli s Minou, jeho paže propletené s jejími, zatímco oba leží v saténových pokrývkách.

„Pokud jsi ji miloval tak, že ses byl kvůli ní ochotný všeho vzdát, zapomenout na všechno, v cos věřil, jak teď můžeš jít proti ní?“ zeptala jsem se. „Jak ti mám věřit?“

Na chvilku se zamyslel, než odpověděl: „Pořád ještě jsem zamilovaný – do představy Miny, do toho obrázku, který mi předvedla a na kterém byla tak krásná a vroucí a milující. Jenže teď už ji znám natolik, abych věděl, že to byla lež. Taková Mina, jakou jsem viděl já, ve skutečnosti nikdy neexistovala.“

„A co tě přimělo uvědomit si to?“

„Začalo mi docházet, že je mnohem chladnější a vypočítavější, než jsem si myslel, ale naplno jsem to pochopil až tehdy, když mi nařídila zabíjet podvržence,“ přiznal. „Původně jsme je měli jenom zastrašit natolik, aby se odmítli se stopařem vrátit domů. Jenže po té události s Linusem Berlingem po mně

chtěla, abych ty nevinné děti rovnou zabíjel... a tehdy jsem pochopil, že moc je to jediné, na čem jí záleží. Totiž kromě toho jejího zatraceného králíka,“ opravil se.

Mina měla jako domácího mazlíčka gotlandského králíka, tak jako spousta Kaninců. Pro nás jsou tihle králíci symbolem naděje i prestiže a Mina byla zvyklá nosit toho svého všude s sebou, dokud si z ní kvůli tomu Evert na jedné oslavě nezačal utahovat. Potom začala králíka nechávat ve své komnatě, ale když jela z Doldastamu někam na cesty, vždycky ho vozila s sebou.

„Jestli je tak hrozná, jak říkáš – a já věřím, že je –, jak to, že ti trvalo tak dlouho na to přijít?“ ozvala jsem se.

„Tak zaprvé jsem ji zrovna moc často nevidal, protože jsem byl hledaný zločinec,“ prohodil Konstantin. „Občas se dokázala vytratit do okolních vesnic, abychom se setkali, většinou pod záminkou návštěvy příbuzných nebo setkání s členy královských rodů, ale bylo to riskantní. Jednou myslím tvrdila, že jede na víkend do lidských lázní, ale ve skutečnosti ho strávila se mnou.“

Takže jsem ji vídal jen málo, a to vždycky dokonale hrála bezmocnou oběť.“ Povzdychl si. „A já – protože jsem byl zamilovaný pitomec – jsem to polykal i s navijákem.“

„Proč to trvalo tak dlouho?“ Myslela jsem na to, kolik let se Konstantin jen skrýval a nic se nedělo. „Mezi tvým útokem na mého otce a Linusem Berlingem utekly čtyři roky, kdy bylo ticho po pěšině. Proč po tobě Mina nechtěla, abys jednal dřív?“

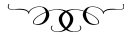
„Viktor se snažil sehnat víc chlapů a Mina víc peněz,“ vysvětlil Konstantin. „Jenže čas běžel. Evert začal být čím dál urputnější v touze po dědici a Mina děti nechce.“

Zavrtěla jsem nechápavě hlavou. „Proč?“

„Protože kdyby se s Evertem něco stalo, pak by všechnu moc zdědilo její dítě, ne ona.“

„Do hajzlu. Ta po ní vážně lační.“ Pak mě napadlo něco dalšího. „Ona ten útok na podvržence plánovala *čtyři roky*?“

Konstantin ke mně zvedl pohled. „Upřímně? Myslím si, že to plánovala od chvíle, kdy se setkala s Evertem. Je to ztraceně cílevědomá mrcha.“

Vyhnanství

Ležela jsem na posteli na přehoze úplně oblečená, v džínách a tílku. Konstantin mi sarkasticky slíbil, že mě nezavraždí ve spánku. Jenže ani po uzavření té nejisté aliance jsem nevěděla, nakolik mu můžu věřit.

Ve tmě motelového pokoje jsem dlouho ležela s otevřenýma očima a snažila se vstřebat všechno, co mi Konstantin před chvílí pověděl. Znovu jsem si přehrála v paměti všechna svá setkání s královnou Minou. Čím víc jsem nad tím přemýšlela, tím víc mi připadalo, že Konstantinovo líčení sedí na královně úplně přesně.

Vysvětlovalo to nejrůznější drobnosti, kterých jsem si u ní všímala – třeba jak trvala na tom, že bude za všech okolností a všude nosit korunu, i když ji Evert neměl. Nebo její neustálé změny nálad od vřelosti k ledovému chladu. I její nevysvětlitelnou nenávisť ke mně.

A taky všechno, co se stalo s Kennetem. Nejspíš mu kladla na srdce, aby se mnou flirtoval, když budu ve Stovattenu. Asi mě to mělo rozptýlit, abych neprokoukla, co se tam ve skutečnosti děje. Když jsme si s Kasperem dali všechno dohromady

a vyložili jí naši verzi, musela nás nechat uvěznit dřív, než přijdeme i na její účast v celém spiknutí.

Poprvé jsem cítila, jak se ze mě zvedá něco z té tíhy viny za Kasperovu smrt. Ani jeden z nás nemohl tušit, že Mina je do všeho zapletená, a kdybychom zůstali ve vězení, nechala by nás popravit, aby to nevyšlo najevo. Takže pokus o útěk bylo to nejrozumnější, co jsme mohli udělat.

Ležela jsem a s otevřenýma očima si znovu a znovu přehrávala možné scénáře, protože to bylo mnohem lepší než spát. Věděla jsem, že kdybych zavřela oči, čekaly by mě jen noční můry. Příšerné vzpomínky na Kasperovu smrt mě pronásledovaly každou noc, opakovaly se s děsivou přesností.

Jindy moje sny začínaly líp, zdálo se mi o Ridleyem. Byli jsme spolu uprostřed nicoty, nad námi tančila polární záře a on se na mě díval s tím horoucím pohledem, z něhož se mi vždycky rozechvělo srdce.

Přitáhl mě k sobě a jeho rty se setkaly s mými. Nějak jsem v tom snu věděla, že to je naposledy, kdy jsme spolu, a zoufale ho líbala.

Pak ho bez varování něco vyrvalo z mé náruče. Nepoznaná síla ho ode mě odtáhla do temnoty a já mohla jen vřískat jeho jméno. Rozběhla jsem se za ním, jenže ať jsem utíkala sebe-rychleji, nikdy jsem ho nedohonila.

Tyhle noční můry se opakovaly znova a znova – jak Kasper umírá, jak mi něco bere Ridleyho. Takže pokud jsem mohla, snažila jsem se neusnout. Jenže jednou to muselo skončit a zase mě obklopila temnota.

Dnes v noci ale děsivé sny netrvaly příliš dlouho. Přerušil je obraz zářivě modré vody. Její hladina se mihotala jako safíry, jako by vyplňovala můj pohled do posledního koutku. Téměř jsem cítila, jak chladná a hebká voda klouže po mé pokožce.

Uslyšela jsem její křik dřív, než jsem ji uviděla. „Bryn! Bryn!“

„Co je?“ Můj hlas zněl s podivnou ozvěnou, která jako by se odrážela od všeho kolem.

Najednou mě za kotník popadla něčí ruka a stáhla mě pod vodu. Snažila jsem se vzpouzet, ale s úžasem jsem si uvědomila, že pod vodou dokážu dýchat stejně snadno jako na vzduchu. Mělo by to být strašidelné, ale mě to zvláštním způsobem uklidňovalo.

Přede mnou byla Linnea a plavé vlnité vlasy se jí vznášely kolem obličeje, takže vypadala nadpřirozeně. Její oči jako by byly pod vodou ještě modřejší než normálně, jenže v mláděckém obličejí měla ustaraný výraz, který ji dělal starší.

„Bryn,“ opakovala Linnea a znělo to, jako by mluvila přímo v mé hlavě, „kde jsi? Co se stalo?“

„Nevím, kde jsem.“ Rozhlédla jsem se kolem, jako bych hledala nějakou ceduli, která mi napoví, kde přesně se můj podvodní sen odehrává.

„Ne tady. Tohle je lysa.“ Linnea mě vzala za ruku, jako by chtěla, abych se soustředila jen na ni. „Ve Storvattenu je všechno vzhůru nohama. Říkají, že jsi zabila Kenneta.“

„Já ho nezabila!“ vykřikla jsem, ale hned jsem se pokusila ovládnout. „Chtěla jsem ho zachránit, ale nešlo to. Jenže Kennet stál za vším, co se stalo, královno. To on nechal Mikka uvěznit.“

Vykulila oči a zalapala po dechu. „To *ne!* Kennet Mikka miloval!“

„Je to na dlouhé vysvětlování, ale musíte mi věřit, Veličenstvo. Kennet se zapletl do ošklivé záležitosti a nesmíte už věřit ani kaninské královně. Ta je v tom namočená s ním.“

„Tak komu můžu věřit?“ Linneiny rty se začaly chvět. „Tady se všechno rozpadá. Babička se snaží řídit království, jenže královská rada se jí snaží zbavit. Odmítají propustit Mikka a chtějí přivést zpátky Bayleho Lundeena, jenže ho nemůžou nikde najít.“

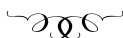
„Nesmíte dovolit, aby Bayle něco řídil!“ vyhrkla jsem. „Jestli ho najdou, dejte ho vyslechnout. On ví, jak to s Kennetem bylo. Možná by jeho výpověď pomohla Mikkovi na svobodu.“

Voda mi najednou připadala chladnější. Možná byla taková celou dobu, ale teď jako by mi chlad nasákl hlouběji do kostí. Taky dýchání bylo těžší. Jako bych při každém nádechu nabírala se vzduchem i vodu. Rozkašlala jsem se.

„Nevěřte Kaninu. Nepřijímejte od nich žádnou pomoc,“ kladla jsem Linnee na srdce z posledních sil. „Buďte silná.“

Její modré oči ztvrdly odhodláním. „Už nedovolím, aby mně nebo Mikkovi někdo ublížil,“ slíbila mi. „A očistím tvoje jméno, Bryn!“

To bylo poslední, co jsem od ní slyšela, než se lysa roztrátila a já zůstala sedět na posteli a lapala po dechu.

Spojenci

Jednou rukou jsem si ručníkem vysoušela vlhké vlasy, druhou jsem odhrnula žaluzie a pustila do pokoje oslepující sluneční světlo. Zatímco se mu moje oči snažily přizpůsobit, napůl jsem očekávala, že venku uvidím gardisty z Högdragenu nebo možná komando Viktora Dålīga, jak na mě čekají, aby mě zajali.

Bylo tam ale jen prázdné štěrkové parkoviště a téměř opuštěná silnice za ním. Na útěku je dost těžké nepropadnout paranoie, zvláště když se ukázalo, že mi někdo vážně usiloval o život.

„Je tam něco zajímavého?“ Konstantinův hlas zaburácel tak těsně za mnou, až jsem leknutím nadskočila.

Zase jsem žaluzie spustila a otočila se k němu. Stál ve dveřích koupelny. Tmavé vlnité vlasy měl ještě vlhké a na sobě jenom džíny. Když jsem ho viděla bez košile, uvědomila jsem si, že je mnohem svalnatější, než jsem si představovala.

Na jeho hladký hrudník byl příjemný pohled, ale pokožku temně olivové barvy křížovaly jizvy, které se mu táhly přes hrudník a paže. Některé určitě pocházely z dob, kdy se účastnil

brutálních Královských her, ale jiné měly nejspíš na svědomí mnohem zlověstnější podniky vedené s Viktorem Dáligem a jeho muži.

Hned nad srdcem měl vytetovaného černého králíka, tak jako spousta dalších gardistů z Högdragenu. Obvykle si nechávali dělat tetování, když složili přísahu, a u Konstantina to asi bylo stejné. Kdysi byl stejně mladý a odhodlaný jako já, jenže potom v průběhu života nějak vykročil po temnější stezce.

„Ne, nic.“ Sklopila jsem oči a hodila ručník na komodu vedle televize.

„Vyplácalas všechnu teplou vodu,“ postěžoval si Konstantin a zvedl z postele černé tričko. Zamžourala jsem na něj, pozorovala ho, jak si přetahuje tričko přes hlavu, a pak rychle uhnula pohledem.

„Promiň. Asi nejsem zvyklá cestovat s někým jiným.“

„Možná tady spíš moc vody neohřívají,“ uznal a prohlédl si mě. „Aspoň že tvoje vlasy už vypadají líp.“

Přitáhla jsem si k očím pramen svých dlouhých vlasů, abych se na něj mohla líp podívat. Vybledlá šedivá už se z nich skoro vymyla a pomalu se vracely k původní barvě.

„Tak co teď?“ zeptal se Konstantin.

„Nevím.“ Opřela jsem se o prádelník. „Cos měl v plánu ty?“

„Najít tě, a to se mi podařilo.“ Mávl rukou do vzduchu, jako by si něco odškrtaval. „Mise splněna.“

„Neuvažovals, co potom?“

„Vlastně ne.“ Posadil se na postel proti mně, zaklonil se a podepřel si trup lokty. „Ale ty už jsi na útěku dost dlouho. Neměla jsi čas promyslet další postup?“

„Ne.“ Povzdychla jsem si. „Totiž, vím, co bych chtěla udělat. Vrátit se do Doldastamu a pomstít Kaspera. Přesvědčit se, že mí rodiče a přátelé jsou v bezpečí. A zastavit královnu dřív, než ublíží někomu dalšímu. Což nejspíš znamená, že bych se

kromě kaninské armády musela vypořádat taky s armádou Viktora Dålīga.

A až bych tohle všechno udělala, chci jet do Storvattenu a postarat se, aby se Mikko dostal na svobodu, aby mu s Linneou už nic nehrozilo. A přesvědčit se, že mají v paláci dobré a věrné strážce.“

Konstantin obdivně hvízdal. „To máš teda pořádně dlouhý seznam, bílý králíčku.“

„Já vím. A nemám ponětí, odkud začít.“ Prohrábla jsem si rukou vlasy. „Taky nevím, jak bych to všechno měla zvládnout jen sama.“

„Poslyš, nejsi na to sama.“ Konstantin se zvedl z postele a popošel ke mně. „Teď jsem v tom s tebou. Chápeš?“

Dívala jsem se mu do očí a zoufale mu toužila věřit. Nejen proto, že jsem před sebou měla nesmírně těžký úkol a potřebovala jsem jeho pomoc. Taky proto, že měl v sobě něco, co mi trochu bralo dech. Jako by se skoro nic nezměnilo od doby, kdy jsem byla dítě.

Tehdy jsem ho obdivovala a věřila mu. Teď jsem netoužila po ničem jiném než to tak zase cítit.

„Jsem ráda, že jsi se mnou, vážně,“ připustila jsem. „Jenže i tak jsme pořád jen dva, a oba nepřátelé státu. Nikdo nám nebude věřit, a sami dvě armády neporazíme.“

Konstantin o krok ucouvl, jako by nad tím přemýšlel. „Třeba nebudeme sami.“

„Jak to myslíš?“

„Myslím... na Benta Stuma.“

„Ten je mrtvý,“ připomněla jsem mu.

Konstantin luskl prsty. „Přesně tak! Benta zabil Kennet Biâelse na Minin rozkaz.“

Pokrčila jsem rameny, protože to pro mě nebylo nic nového. „No a? Jak nám to pomůže?“

„Bent Stum byl Omte,“ prohodil s úsměvem.

„Omtové?“ Zavrtěla jsem hlavou. „Ti jsou nevypočitatelní, nerudní a upřímně, taky dost hloupí.“

„Věř mi, tohle já vím. Pracoval jsem s Bentem celý měsíc.“ Konstantin se zamračil. „Že ho zabili, to je smutný, ale dělat s ním byl děs. Asi jako pracovat s hloupějším a zlostnějším Hulkem.“

„A stejně k nim chceš jít pro pomoc?“ Pochmurně jsem se zasmála.

„Poslyš, chápu, že to není ideální. Jenže Omtové už tak jako tak nenávidí ostatní kmeny. Odjakživa jim záviděli, protože všichni ostatní jsou bohatší, chytřejší a přitažlivější. Omtové jsou ale mnohem silnější. Jejich fyzická síla je nesrovnatelná, dokonce i s Vittrou.“

„A ty myslíš, že nám kvůli Bentovi pomůžou? Myslela jsem, že omtská královna ho vyhnala.“ Vzpomněla jsem si, co jsem slyšela od Ridleyho, když se po tom prvním incidentu s Linusem Berlingem začal o Benta Stuma zajímat.

„To je jedno,“ mínil Konstantin. „Omtové jsou přehnaně emocionální a rychle se rozzuří. A když jeden z jejich lidí přišel o život kvůli nějaké intrice mezi Kaninci a Skojary? To je namíchne pořádně.“

„Ale já nechci, aby Omtové zničili Kanin nebo království Skojarů,“ namítla jsem.

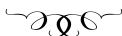
„Slyšel jsem, že panovnická rodina je chytřejší a rozumnější než průměrná omtská populace. Kdybychom se dostali k jejich královně, třeba bychom nějak odhadli, jak je rozumná, a od toho se mohli odpíchnout,“ navrhnul Konstantin.

Kousla jsem se zevnitř do tváře. Jeho nápad si mě pořád ještě úplně nezískal. Ne že by byl úplně špatný, ale s tak nevypočitatelným kmenem jako Omtové se nedalo nikdy předvídat, jak to nakonec dopadne.

„A navíc odsud jejich hlavní město není moc daleko,“ dodal Konstantin. „Myslím, že je to tak den cesty.“

Na rozdíl od ostatních kmenů, které dávaly přednost životu v chladnějším podnebí, se Omtové pořád stěhovali na jih, než se konečně usadili v močálech jižní Louisiany. Jako by se snažili dostat se co nejdál od jiných trollů.

„Tak dobře,“ ustoupila jsem konečně. „Co můžeme ztratit? Zajedeme za královnou Omtů.“

Cesta

Když mustang zabočil na šterkovou cestu, naklonila jsem se k zadnímu sedadlu pro svou cestovní brašnu. Kolo narazilo na hrbol a já nadskočila, až jsem se praštila hlavou o střechu. „Co to děláš?“ zavrčel na mě.

Natáhla jsem se po své tašce, ale hned vedle ní ležela ta jeho. Byla rozepnutá a můj pohled upoutalo zablýsknutí kovu. Na Konstantinově oblečení ležely dvě dýky. Jednu jsem zvedla.

„Na co to máš?“ zamračila jsem se na něj a zvedla dýku tak, aby ji mohl vidět. „To jsou kaninské ceremoniální nože, které ti dali, když ses stal královniným osobním strážcem, co?“

Tehdy se v paláci konal velkolepý obřad. Stála jsem tak vpředu, kam jsem se dokázala protlačit, a vytahovala se na špičky, abych líp viděla. Byly to krásné dýky, s dlouhými ostrými mi čepelemi a ozdobnými jílci ze stříbra a slonoviny.

„Mám je na obranu,“ zabručel nevrle. „A jsou to moje jediné památky na Högdregen, takže buď tak hodná a vrať je do tašky.“

„Jo, jasně. Promiň.“ Opatrně jsem uložila dýky zpátky a přitáhla si svoji tašku. „Chtěla jsem si jen vzít tohle.“

„A to jako proč?“

„Protože nevěřím, že víš, kam jedeš, a doufám, že v tašce mám něco, co by nám mohlo pomoci,“ vysvětlila jsem mu a rozezpula zip.

„Už jsem ti říkal, že jsem ve Fulaträsku byl,“ odsekl trochu dotčeně Konstantin. „Kdysi jsem tam jel s Minou na nějakou oficiální schůzku a nezapomněl jsem, kudy se tam jede.“

„I když to zní přesvědčivě, slunce už začíná zapadat.“ Ukázala jsem z okýnka na jantarovou oblohu, vykukující mezi větvemi vrůb, které lemovaly silnici. „A ráda bych se tam dostala před setměním.“

„Skvělý, ale jestli máš tašku plnou map trollich hlavních měst, mohla ses s tím pochlubit dřív,“ pronesl Konstantin a z hlasu mu odkapával sarkasmus.

„To zrovna ne.“ Zalovila jsem v tašce mezi oblečením, které jsem v poslední době nakoupila v secondhandech a garážových výprodejích. „Já si to ani sama nebalila, to Ridley.“

Když jsem našla džíny, z kapsy jim vypadl mobil. Chvilí jsem na něj zírала, znovu obluzená tou vzrušující možností zavolat Ridleyemu. Byl to předplacený telefon, takže by měl být nevystopovatelný. A já bych udělala skoro cokoli, abych mohla zase slyšet Ridleyho hlas, zjistit, jestli je v pořádku.

Jenže jsem věděla, že to nemůžu riskovat. Bylo ještě moc brzo, a kdyby někdo v Doldastamu zjistil, že je se mnou Ridley v kontaktu, měl by z toho pořádný malér. Pokud už ovšem nesedí ve vězení za to, že mi pomáhal utéct.

„Kdo je Ridley?“ zeptal se mě Konstantin. „Počkej, není to rektor?“

„To je jedno,“ mávla jsem rukou, protože mluvit o Ridleyem mi pořád ještě připadalo moc bolestivé. Strčila jsem telefon zase do tašky. „Jen že tohle vypadá jako klasická cestovní taška pro nový stopaře, a v ní je vždycky pár nezbytností, včetně příručky...“

Konečně jsem rozepnula skrytou kapsu na dně tašky a našla příručku. Protože tahle taška měla putovat do lidského světa, příručka musela být co nejpečlivěji schovaná pro případ, že by zavazadlo padlo do nesprávných rukou. Pro mladé stopaře při prvních cestách to ale byla neocenitelná pomůcka, ve které našli nejrůznější tipy a triky a taky důležité informace, které bylo dobré si zapamatovat.

Byl v ní i stručný průvodce světem ostatních trollích kmenů pro případ, že by stopař narazil na někoho z nich (což se klidně mohlo stát, zvláště pokud jsme stopovali podvržence v tak oblíbených místech jako New York nebo Chicago).

„Aha!“ Ukázala jsem příručku Konstantinovi, ale neudělalo to na něj velký dojem.

„Že by tam byla přesná adresa?“ zeptal se ironicky.

„Počkej a já to zjistím.“ Hodila jsem tašku na zadní sedadlo a pak jsem se uvelebila na sedadle níž, abych si mohla položit bosé nohy na palubní desku a příručku si otevřít na klíně.

V prvních kapitolách byly nejrůznější věci, které měly pomoci stopařům, aby svou práci dělali líp. Rychle jsem ji prolisovala, až jsem se dostala k pasážím o jednotlivých kmenech. Když jsem zjistila, že každému jsou věnované jen dvě stránky, srdce mi pokleslo.

Moc mi nepomohlo, že skoro čtvrt z první strany zabíral detailně zakreslený znak Omtů – orlosup s hnědými pery pod bradou, který na mě civěl malými černými očky. Následovalo pár údajů o kmeni a konečně na spodní části stránky odstavec, který by nám snad mohl být nápomocný.

„Omtské hlavní město Fulätrask leží v močálech lidského státu Louisiana,“ přečetla jsem nahlas. „Odhadovaný počet obyvatel Fulätrasku je šest tisíc, což z něj činí druhé nejlidnatější hlavní město z pěti trollích kmenů. Vládnou jim král Thor a královna Bodil, kteří bydlí v paláci tamtéž.“

„To bude asi nějaký starší vydání,“ ozval se Konstantin, když jsem dočetla.

Otočila jsem k sobě desky. Knížka mi připadala nová, ale letopočet jsem nikde nenašla. „Proč myslíš?“

„Protože Thor tak před třemi lety umřel,“ odpověděl. „Ale Bodil směla zůstat na trůnu, protože měli s Thorem malý dítě.“

„Jak to víš?“ podivila jsem se. „O tom jsem nic neslyšela.“

„Pracoval jsem nějakou dobu s Bentem, pamatuješ? A ten hrozně rád žvanil o všem, do čeho se ti pitomí Omtové zapletli.“

„Co se stalo s králem?“

„Ve Fulätrasku je hospoda, která se jmenuje U Ošklivého supa.“ Zavrtěl hlavou, asi nad hloupostí toho jména. „Podle Benta se tam scházejí ti nejhorší grázlové, i když podle něj jsou všechny hospody ve Fulätrasku plné hrdlořezů. Ale Sup je asi nejpříšernější.“

Silnice před námi se zúžila. Po obou stranách k ní dosahoval močál a Konstantin zpomalil. Slunce dál zapadalo a všeho kolem nás zalévala strašidelná rudá záře.

„Thor Ošklivého supa miloval,“ pokračoval Konstantin. „Tohle je asi to jediné pozitivní, co Bent říkal o Omtech – jejich šlechta si klidně sedne za stůl s těmi nejubožejšími neurozenými chudáky.“

„Jak pokrokový,“ utrousila jsem.

„Takže Thor se pořádně nalil eldvattenem...“

„Eldvattenem?“ přerušila jsem ho.

„To je hodně silná kořalka, kterou Omtové pálí. Něco mezi grappou a whisky, ale nemám ponětí, jak chutná,“ vysvětlil mi Konstantin.

„Takže král se nadral, jak zákon káže. A pak, Bent neznal všechny podrobnosti, ale nějaký další host se do Thora začal navážet,“ pokračoval. „Král toho chlapíka praštil, ten opilec se naštvál a roztrhnul králi krk holýma rukama.“

Zůstala jsem na něj zírat. „A k nim chceš jet pro pomoc? Ke kmenu, kde král umřel v hospodský rvačce?“

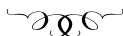
„Zrovna moc možností nemáme,“ zavrčel na mě. „A pak, král byl opilý. Za střízliva se nejspíš tak pitomě nechoval.“

Opřela jsem si hlavu o sedadlo. „Asi jsme se zbláznili.“

Auto začalo zpomalovat. Podívala jsem se z okýnka. Doufala jsem, že uvidím město, palác nebo jinou známku toho, že jsme blízko. Jenže kolem byly jen cypřiše a kalná voda.

„Co se stalo?“

„Silnice tady končí.“ Konstantin zatáhl ruční brzdu a vypnul motor. „Dál musíme pěšky.“

Bažiny

Horko bylo dusivé. Těžko se vysvětluje, jaké to je, dostat se z oblasti se sněhovými bouřemi a teplotou pět stupňů níž, kde je dusno, vlhko a aspoň pětadvacet nad nulou. Vzduch jako by se mi srážel na kůži, kolem mě divoce bzučel hmyz.

Když jsme se brodili bažinou a kalná voda nám sahala ke kolenům, zoufale jsem doufala, že Konstantin ví, kam jdeme.

„Pozor na aligátory,“ varoval mě.

Rozhlédla jsem se po vodě, jenže ve slábnoucím světle toho moc vidět nebylo. Těžko se dalo rozeznat, co je plaz a co jen plovoucí kláda. „Tady jsou aligátoři?“

„Nemám ponětí.“ Podíval se na mě a mrknul. „Nemám ponětí, co tady dole žije.“

„No, nejspíš to brzo zjistíme, že jo?“ zamumlala jsem.

Kolem ucha mi hlasitě zabzučel komár. Zkusila jsem ho plácnout, ale nepovedlo se mi to. Teprve když se mi usadil v zádech na krku, pleskla jsem ho vši silou.

„Měla by sis dávat pozor na hlasitý zvuky,“ upozornil mě Konstantin, který šel pár kroků přede mnou.

„Proč? Aby mě snad neslyšeli aligátoři?“ zeptala jsem se sarkasticky.

„Ne, ale Omtové se snadno polekají, a to bychom rozhodně nechtěli.“

Hutné bahno pod temnou hladinou se mi při každém kroku snažilo stáhnout boty z nohou, takže jsem mohla jít jen pomalu. Tvrdila jsem Konstantinovi, že přece musí existovat nějaká snadnější cesta, jak se do Fulätrasku dostat, ale připomněl mi, že Omtové nestojí o to, aby je někdo našel. Takže se snaží omezit na minimum možnost, že by na ně někdo náhodou narazil.

Zatím se setmělo natolik, že jsme museli vytáhnout mobily a svítit si jimi na cestu. Jenže kolem nás toho bylo tolik, co jsme nemohli vidět, a bažina po soumraku ožila nejrůznějšími zvuky. Žáby, hmyz i ptáci spustili svou malou noční hudbu.

Někde vysoko nad námi jsem slyšela zapleskání křídel, ale nedokázala jsem zaměřit světlo dost rychle, abych zjistila, co to je. Slyšela jsem i pisklavé skřeky netopýrů, takže jsem tušila, že tady létají v povětří a hodují na té spouště hmyzu.

Občas jsem ucítila, jak vodou kolem mých nohou něco prolulo, ale protože mě zatím nic nekouslo, snažila jsem se na to nemyslet.

Kolem svítily světlušky, jejich drobná tělíčka se mihotala mezi větvemi stromů a odrážela se v hladině močálu. Na bažině za soumraku, se všemi těmi zvířecími zvuky a nehybnou vodou pod hustým baldachýnem větví, bylo něco krásného, téměř okouzujícího.

„Bryn,“ sykl Konstantin a vytrhl mě ze zamyšlení.

Zdržela jsem se o kus za ním, protože jsem se rozhlížela kolem, ale teď jsem přidala do kroku. Když jsem byla u něj, natáhl ruku, aby mě zastavil.

„Pššt!“ Namířil světlo mobilu na pár očí, žhnoucích uhlíků na kládě, jen kousek trčící z vody. Byl to aligátor, ani ne metr od nás, a vypadal dost mohutně.

„Co budeme dělat?“ zašeptala jsem.

„Nevím. Asi pomalu couvat.“

Pořád na plaza svítily a začali jsme ustupovat, když se nade mnou zase ozval zvuk křídel. Tentokrát to vypadalo jako něco většího než netopýr a pleskání se znásobilo. Ať to bylo cokoli, přiblížilo se to až k nám a těch tvorů bylo určitě víc.

Obrátila jsem mobil k obloze a jeho světlo zachytilo mohutného ptáka, plujícího v povětří nad námi. Obletěl nás a pak se posadil na dlouhou větev. Tam jsem si ho konečně mohla pořádně prohlédnout.

Měl mohutná křídla, špičatý zobák a krk porostlý dlouhým silným peřím. Orlosup bradatý. Tahle krajina nebyla jejich přirozeným domovem. Přivezli je sem trollové ze starého světa, podobně jako gotlandské králiky nebo trallské koně.

Byli jsme na území Omtů.

Cypřiše a vrby se kolem nás tyčily do výšky několika poschodí a koutkem oka jsem na vrcholku jednoho ze stromů zahlédla nějaký pohyb. Posvítily jsem tam a slábnoucí baterie v mobilu mi odhalila obrysy velkého stromového domku.

Rozhodně byl větší než běžné dětské domečky ve větvích stromů na lidských zahradách. Jeho stěny byly omšelé a zprohýbané, porostlé mechem. Vpředu měl upevněnou prověšenou verandu a vypadal dost velký, aby v něm mohla bydlet celá rodina. Měl i poschodí, do kterého se dalo dostat po kmeni stromu.

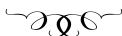
Z okna byla vystrčená velká hlava a koukala na mě. Trochu šišatá, tak jako Bentova, a jedno oko vypadalo větší než druhé.

„Konstantine,“ hlesla jsem, „asi jsme tady.“

„Cože?“ ozval se.

Než jeho slova dozněla, ze stromu seskočil mohutný obr a dopadl do bahnitě vody před námi. Sotva voda přestala šplouchat, obr dlouze, tlumeně zavrčel a já pochopila, že jsme v maléru.

„Já ti říkal, že je nemáme vyděsit,“ ozval se Konstantin.

Nestvůrnost

O obrech jsem už slyšela a viděla jsem jejich obrázky v učebnicích, ale ve skutečném životě jsem se ještě se žádným nesetkala. Věděla jsem, že Omtům se někdy rodí a že někteří s nimi žijí. Jenže jedna věc byla čist si o zrůdně mohutných trollech a jiná mít jednoho z nich přímo před sebou.

Stál před námi tvor asi dva a půl metru velký, s tlustými pažemi, na kterých se rýsovaly boule svalů. Celé tělo se mu naklánělo ke straně, pravé rameno měl výš než levé a pravou paži mohutnější než levou. Hlavu měl obrovskou, s velkou tlamou plnou křivých zažloutlých zubů. Zíral na nás buď s výrazem zuřivosti, nebo hladu – nedokázala jsem poznat, s čím přesně.

„Proč vy rušit můj domov?“ zahřměl hlasem, který přehlušil všechno ostatní.

„Nechceme nikomu ublížit.“ Konstantin k němu zvedl chlácholivě ruce dlaněmi vzhůru.

Obr se zachechtal chrčivým, dunivým smíchem. „Vy mně *nechtít* ublížit! Vy mně *nemocť* ublížit!“

„To je pravda,“ uznal Konstantin a já zalitovala, že jsme si nevzali žádnou zbraň. Stáli jsme tady úplně bezmocní proti

zrudě, která se klidně mohla rozhodnout, že nám rozemele kosti na prášek a upeče si z něj chleba. „Chceme si jen promluvit s vaší královnou.“

Aligátor začal plavat směrem k nám, ale já si ho skoro nevní-
mala, protože mou pozornost poutal obr. Teprve když máchl
mohutnou pěstí, došlo mi, jak blízko nás plaz byl. Obr do něj
udeřil tak, až šupinaté tělo odlétlo do močálu.

S Konstantinem jsme oba o dva kroky ucouvli a já si začala
říkat, že přijít sem byl vážně moc špatný nápad.

Obr se zase otočil na nás a jeho korálkovité oči se přimhou-
řily. „Vy znát naši královnou?“

„Jsm z Kaninu,“ vysvětlil mu Konstantin. „Spojenci.“

„Přátelé,“ dodala jsem, když jsem viděla obrův zmatený
výraz.

„Královna neříct, že budou přátelé.“ Obluda se sehnula,
aby na nás líp viděla. Pach z jeho dechu byl tak silný, že jsem se
málem pozvracela. „Když královna čekat přátele, řekne.“

„No, naše návštěva je tak trochu překvapení.“ Konstantin
se na něj usmál zřejmě s nadějí, že se mu podaří situaci trochu
odlehčit, ale obrovi to bylo jedno.

„Královna říct, všechny návštěvy rozmačkat,“ pronesl. „Já
myslet ona chtít já vás rozmačkat.“

„Ale přátele rozmačkat určitě nemáš,“ vyhrkla jsem rych-
le ve snaze zabránit tomu, abychom neskončili jako aligátor.

Obr se narovnal a zamračil se na nás. Jako by uvažoval nad
mou poznámkou, jenže než se stačil rozhodnout, přerušil nás
zvuk vrtule. Na vodu před námi dopadla světla reflektorů
a během minuty se vedle obra zastavilo vznášedlo.

Stála v něm žena a silnou gumovou holínkou se opírala
o přední okraj vzdušného plavidla. Vypadala, že je jí něco ke
třiceti. Měla hladkou pleť, velké tmavé oči a naprosto symet-
rické tělo. Dlouhé kaštanové vlasy si stáhla dozadu a na sobě
měla černé tílko, ve kterém vynikly její svalnaté paže. Nebyla

o moc vyšší než já, ale kdyby se jí chtělo, mohla mě klidně přelomit jako párátko.

„Co je to tady za pozdvižení, Torune?“ zeptala se obra, ale dívala se přitom na Konstantina a na mě.

„Návštěva na rozmačkání!“ hlásil obr a rozehnal se proti nám svou mocnou pěstí.

„Jsme z kmene Kaninců,“ pospíšil si s vysvětlením Konstantin, než se žena přikloní k obrově řešení. „Přišli jsme si promluvit s královnou. Domníváme se, že máme informaci, která by ji mohla zajímat.“

Žena se s přimhouřenýma očima zadívala na mě. „Ty mi připadáš povědomá.“ Naklonila hlavu ke straně. „Neposlali nám z Kaninu zrovna plakát s tvou fotkou a nápisem: HLEDÁ SE? Zabíla jsi někoho významného, co?“

„To souvisí s tím, o čem si chceme promluvit s vaší královnou,“ odpověděla jsem a snažila se, aby to znělo nevzrušeně.

Žena se na chvíli zamyslela a pak přikývla. „Dobře.“ sehнула se a podala mi ruku. Její stisk mi skoro rozdrtil kosti. S lehkostí mě vytáhla nahoru.

„Já chci mačkat!“ zaprotestoval Torun zklamaně, když žena pomohla do vznášedla i Konstantinovi.

„Tentokrát ne, Torune,“ odvětila a otočila vznášedlo. Torun zuřivě udeřil pěstí do vody a žena se nás rychle pokusila dostat z jeho dosahu.

Na plavidle nebyla žádná sedadla, takže když naše záchránkyně přídala, chytla jsem se Konstantina a doufala, že nespadnu do močálu.

„Kdo tedy jste?“ zeptala se neznámá hlasitě, aby překřičela hukot vrtule.

„Já jsem Bryn Avenová a tohle je Konstantin Black.“

„A já jsem Bekk Vallinová. Patřím ke královnině osobní stráží,“ představila se. „Ale pokud vám jde o azyl, královna

vám ho neposkytne. Stejně vás k ní vezmu. Třeba ji bude zajímat, co jí chcete říct.“

„Děkujeme ti,“ ozval se Konstantin. „Chceme mít jen šanci s ní promluvit.“

Bekk už nic neříkala a vezla nás dál, obratně se vznášedlem proplétala mezi stromy. Trvalo to jen pár minut, než s námi doletěla k paláci, a ten zrovna nevypadal tak, jak jsem si ho představovala.

Byla to čtverhranná pevnost, vybudovaná zřejmě z kamenní a bláta, porostlá lišejníkem a liánami. Došlo mi, že ostatní Omtové asi žijí ve stromových domech a tohle je jediná pozemní stavba. Stála na vyvýšeném pahorku nad bažinou, ale močál na ni stejně dotíral ze všech stran.

Konstantin a já jsme vykročili za Bekk po bahnitém břehu k mohutným kovovým dveřím. Byly tak zrezivělé, že vypadaly tmavohnědé, a hlasitě vrzaly, když je další obr otevřel. Orlosup sedící na větvi vedle zakřičel na protest.

Uvnitř v paláci bylo skoro tak vlhko jako venku, i tam vyrůstal na stěnách lišejník. Zdálo se, že tam jsou jako doma slímáci a šneci. V koutě síně si splétal sítě obrovský pavouk.

Bekk nás mlčky vedla dál. Cestu tím nejmenším palácem, v jakém jsem zatím byla, tlumeně osvětlovaly kovové lustry. Připomínalo mi to spíš trosky jednoho hradu v Irsku, které jsem viděla na fotografii v učebnici, než obydlený palác, kde žijí a pracují trollové.

Podél jedné stěny vedlo schodiště, trčelo z kamenné zdi bez zábradlí, které by z druhé strany bránilo v pádu. Bekk se po něm vydala vzhůru a my s Konstantinem šli za ní.

Nahoře na odpočívadle byly troje těžké dřevěné dveře. Bekk do jedněch strčila a otevřela je. Za nimi byla malá komnata s ošuměle vyhlížející postelí, kovovou toaletou a umývadlem v rohu. Na jediném okně byly mříže, které bránily v útěku, ale hmyz a ptáci si mohli létat dovnitř a ven, jak se jim líbilo.

„Počkáte tady, až pro vás přijdu,“ oznámila nám Bekk.

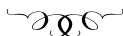
„Bude to brzo?“ zeptala jsem se.

„Bude to, až královna rozhodne,“ odpověděla stroze osobní strážkyně.

Neměli jsme na vybranou a vešli jsme s Konstantinem dovnitř. Sotva jsme to udělali, Bekk za námi hlučně přibouchla dveře. Slyšeli jsme zvuk zámků, které zajížděly na místa. Konstantin pro jistotu zkusil otevřít a dveře se ani nepohnuly. Byli jsme v pasti.

„Takže jsou z nás vězni?“ nadhodila jsem.

Konstantin si povzdychl. „Vypadá to tak.“

Uvěznění

Tma a pak silné ruce, které se svíraly kolem mě, drtily mě. Na nic z dřívějšíka jsem si nepamatovala. Věděla jsem jen, že se musím bránit, jestli chci přežít. Mlátila jsem kolem sebe do všeho, co jsem měla nadosah, dokud jsem nezaznamenala Konstantinovy bolestné výkřiky.

„Bryn!“

Svět se pomalu zaostřoval. Otevřeným oknem proudilo do naší cely sluneční světlo. Konstantin stál zády přitisknutý ke stěně, vmáčkнутý mezi ní a svým tělem klečícím na posteli.

Zamrkala jsem na něj a snažila se pochopit, co se stalo. Najednou se po mně bez varování vrhnul, chytil mě za zápěstí a přitiskl mě na postel.

„Co to děláš?“ zavrčela jsem a pokusila se ho ze sebe skopnout na zem.

„Co to děláš ty?“ vykřikl. Jeho tvář se vznášela jen pár centimetrů nad mou. „Napadlas mě!“

„To ne,“ odmítla jsem okamžitě, ale vzápětí si vzpomněla, že jsem opravdu do *něčeho* mlátila. Takže jsem se opravila: „A jestli jo, tak jsem se jen bránila. Cos mi to dělal?“

„Sténala jsi a skučela, šklubala jsi nohama jako pes, když má noční můry,“ vysvětlil mi a jeho výraz se změnil z vyčítavého ve starostlivý. „Myslel jsem, že tě třeba něco bolí, tak jsem ti položil ruku na paži. Jen abych zkontroloval, že ti nic není. A tys začala šílet.“

Sklopila jsem oči. „Promiň.“

„To nic.“ Pustil mi zápěstí a posunul se tak, aby seděl vedle mě. „A už je to dobrý?“

„Jo, nic mi není.“ Pomalu jsem se posadila a prohrábla si prsty zacuchané vlasy.

Protože v místnosti byla jen jedna postel s hrbolatou dvojitou matrací, usoudili jsme s Konstantinem, že nám nezbývá než si na ni lehnout oba. Vážně jsem uvažovala o podlaze, ale byly tam stonožky a další hmyz, něco pořád lezlo sem a tam. Možná že na posteli to nebylo o moc lepší, ale přece jen mi připadalo rozumnější vylézt si na ni než ležet na zemi.

Spala jsem co nejlíp u kraje, ležela jsem strnule na boku. Uvědomovala jsem si každé Konstantinovo nadechnutí, každé zašramocení, když změnil polohu. Kdyby mi před pěti lety někdo řekl, že budu ležet v posteli s Konstantinem Blackem, byla bych tak vzrušená, že bych tomu ani nedokázala uvěřit. Teď jsem neměla ponětí, co si o tom všem mám myslet.

„Co hroznýho se ti to zdálo?“ zeptal se Konstantin.

„Nepamatuju se,“ odpověděla jsem upřímně, ale většina mých nočních můr byla buď o umírajícím Kasperovi, nebo Kennetovi, nebo jak jsem zabila Cyrana, nebo jak mi Ridleyho něco rve z náruče. Na nic z toho se mi nechťelo vzpomínat.

Vstala jsem a proklouzla mezi Konstantinem a stěnou dál do místnosti. Gumičku do vlasů jsem měla na zápěstí, takže jsem si ji stáhla a upevnila si vlasy do culíku. Žaludek mi zakručel a připomněl mi, že to je už skoro čtyřicet hodin od chvíle, kdy jsem jedla naposledy, a že vůbec netuším, kdy se zase najím.

Protože jsem neměla nic lepšího na práci, tak jsem se opřela dlaněmi o podlahu a začala dělat kliky. Džiny i tričko jsem měla postříkané blátem z močálu, které na nich uschlo, a doufala jsem, že čím víc se budu hýbat, tím víc zaschlého bláta ze mě odpadne.

„Co to děláš?“ zeptal se Konstantin.

„Nebudu tady jen tak sedět a čekat, až si nás královna zavolá. Pokud si nás zavolá.“ Vzhledla jsem k němu, zatímco jsem dělala další kliky. „Taky bychom si mohli cestu odsud vybojovat.“

„Takže ty myslíš, že dvacet kliků navíc ti pomůže přeprat obry jako Torun?“ zeptal se posměšně Konstantin.

„Dělám jich sto,“ zachroptěla jsem, ale jinak se s ním nehádala.

Popravdě řečeno jsem neměla ponětí, jestli bychom odtud mohli uprchnout. Omtové na nás byli moc silní, než abychom se s nimi mohli poprat holýma rukama. Jestli nás budou chtít v téhle věži věznit napořád, nejspíš se jim to taky podaří.

Konstantin vstal z postele a přešel k oknu. Ruce měl založené na prsou a vycházející slunce za něj vrhalo dlouhý stín, který vyplňoval celou místnost. Když jsem skončila s posilováním, pořád tam tak stál a díval se přes mříže.

Vztyčila jsem se a otřela si pot z čela. „Nemůžu uvěřit, že už takhle brzo ráno je takový horko. Jak v tomhle někdo může vůbec žít?“

„Vlastně je tady svým způsobem krásně,“ odpověděl.

Šla jsem se podívat, na co se dívá. Naše vězení bylo nad korunami stromů, takže z okna se nabízel úchvatný výhled na bažinu a všechnu tu zeleň v ní. Kolem prolétlo pár ptáků, jejich křídla opisovala ve slunečním svitu obloučky, a já musela připustit, že Konstantin má pravdu.

„Myslíš, že by ses dokázala mezi těmi mřížemi protáhnout?“ zeptal se.

„Cože?“ Soustředila jsem se na krajinu pod oknem a teprve teď zaostřila pohled na tři silné železné pruty, které nás držely uvnitř.

„Mříže.“ Konstantin zkusil zatlačit na kameny po obvodu okna. „Tohle místo není v nejlepším stavu, tak mě napadlo, že kdybych uvolnil pár kamenů, tak...“ Zadíval se na můj pas a pak zase na šířku volného prostoru mezi prutem a okrajem okna, „... jsem myslel, že by ses tam mohla protáhnout.“

Prostrčila jsem hlavu mříží a vyklonila se ven. Stěna pod mnou klesala z výšky několika pater kolmo k bahnitému břehu močálu. Hlavou mi bleskla vzpomínka na to, jak se Kennet zřítíl z okna vstříc smrti. Vklouzla jsem zase dovnitř a zadoufala, že to před sebou přestanu pořád vidět.

„Možná jo, ale co potom?“ zeptala jsem se a ucouvla od okna. „Spadla bych a zabila se.“

„Mohla bys sešplhat. Mezi kameny jsou mezery.“ Konstantin vyhlédl ven. „Kdybys lezla pomalu a opatrně, mohla bys to zvládnout.“

„I kdyby jo, tak co ty?“ nechápala jsem. „Já bych se možná tak tak vysoukala, ale ty máš mnohem širší ramena. Neprotáhnul by ses ven.“

Otočil se ke mně a pokrčil rameny. „No a co?“

„Cože?“ Zamračila jsem se. „A jak se chceš odsud dostat?“

„Nijak,“ připustil. „To já jsem navrhnul jít sem, já nás do toho namočil. Ale oba tady shnit nemusíme.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Něco vymyslíme, jak se odsud dostat oba. Bez tebe nejdu.“

Otevřel na okamžik pusy, jako by se chtěl přít, ale v očích se mu objevilo něco – snad směs překvapení a obdivu –, co ho zarazilo. Jako by ho ohromilo, že to myslím vážně. A upřímně, mě to ohromilo taky.

Léta jsem plánovala, jak se mu pomstít, a teď jsem měla šanci: nechat ho tady, aby trpěl. A nemohla jsem to udělat. Po